

kraten's Redaktion hørte dette Rygte og blev alarmeret derover, men vilde selvfølgelig ikke kolportere et saadant Rygte, uden at man vidste, om det havde nogen Grund paa sig. Gennem et Medlem af dette Ting skete derfor en Henvendelse til Udskrivningschefen for at spørge om, hvorledes det forholdt sig, og Udskrivningschefen bekræftede uden noget Forbehold, at der blev truffet Foranstaltninger til at indkalde 25,000 Mand. Et andet Medlem af den socialdemokratiske Gruppe henvendte sig senere ogsaa til Udskrivningschefen og fik den samme Meddelelse uden noget Forbehold, og man kunde altsaa gaa ud fra, at denne Meddelelse var rigtig. Det Rygte, der var kommet ud, hvilede altsaa paa det sikre Grundlag, at disse Indkaldelsesordrer faktisk blev udstedte, at det virkelig var Meningen at træffe en saadan Foranstaltning. Det er klart, at saadanne Oplysninger maatte virke i høj Grad alarmerende paa Befolkningen. Man havde nylig indkaldt 1,500 Mand, indkaldt dem med en Feberhast, der var ganske overordentlig. De skulde møde uopholdelig, for Københavns Vedkommende 6 Timer efter Indkaldelsen, de maatte straks forlade Hjemmet, naar de kom fra Arbejde. De maatte straks begive sig hen til det Sted, hvor Ordren gav Befaling til at møde. En saadan feberagtig Indkaldelse, der efterfulgtes af sikre Oplysninger om, at der forestod ekstra ny Indkaldelser, ikke af 1,500 Mand, men af mange Tusinde, maatte virke i høj Grad alarmerende paa Almenheden. Og den Maade, hvorpaa man vidste, at disse Ordre blev udfærdigede, maatte gøre samme Virkning. Man vidste, at disse Betjente, der skulde skrive Udskrivningsordrerne, arbejdede baade Dag og Nat, hele Lørdag og Søndag Nat arbejdedes der uafbrudt, indtil disse Ordre vare færdige. Man kan ikke forestille sig, at vort Land virkelig skal sættes paa Krigsfod, fordi Rusland og Japan ere komne i Krig, at det er Meningen, at vi skulle til at ruste og derved maaske blive indblandede i Krigen, maaske derved faa alle de Ulykker over vort Hoved, som kunne blive Følgen af noget saadant. Dette Rygte, som jeg har omtalt, om disse ekstra Indkaldelser, var ikke alene spredt over København, det var ogsaa ude over Landet. I Aalborg vidste man den 13. Februar, at der foretoges noget; hvad der foregik, vidste man ikke, men man gik derovre og ventede paa, at der skulde komme Indkaldelser, var sikker paa, at det var Indkaldelser, der forestod. Og det med-

deltet, at man deroppe havde faaet noget at vide om, at to Aargange af 11te Bataillons Mandskab skulde indkaldes til at møde paa Sjælland. Det viser altsaa, at den Maade, hvorpaa der arbejdedes, har været af saa opsigtvækkende Natur, at samme Dag, det foretoges, vare Rygter farede ud over hele Landet, og her i København blev det, som anført, bekræftet af Udskrivningschefen.

Man skulde imidlertid ikke blive staaende herved, der skulde komme flere Ting til. I Pressen blev det meddelt, at man ekstraordinært vilde indkalde de to Aargange af vor Hær, som ellers stod for Tur til Kantonnementsøvelser om Efteraaret, til Besættelse af Fæstningsværkerne. Der blev armeret 4 Torpedobaade, som den 16. Februar stak i Søen, paa aldeles krigsmæssig Maade. Ogsaa dette maatte selvfølgelig vække betydelig Opsigt.

Men saa nogle Dage efter kom der noget til, som i endnu højere Grad vakte Opmærksomhed. Det var en Meddelelse i et Blad, som fremkom den 18de Februar. Den gik ud paa, at der førtes Forhandlinger mellem den højtærede Krigsminister og Ejernerne af Saltholm om at opnaa en Plads til derpaa at opføre nogle Batterier. Man vilde naturligvis i Begyndelsen ikke tro denne Meddelelse, man kunde ikke tænke sig Muligheden af ny Befæstningsanlæg omkring København, al den Stund de, vi allerede have, i en saa høj Grad ere blevne fordømte af Venstre som farlige for vort Land. At vor Venstreregering saa skulde begynde at anlægge ny Befæstningsanlæg, endogsaa uden at Rigsdagen vidste det mindste derom, og uden at Rigsdagen havde givet nogen Bevilling dertil, kunde man ikke tænke sig. Men det viste sig, at de Meddelelser, som vare komne frem, vare sande, og at de ikke fra nogen Side blev afkræftede. Man vidste snart, hvilke Befæstningsanlæg der skulde udføres ovre paa Saltholm, man vidste, at der skulde opføres tre cement-fundamenterede Batterier, og at der skulde anbringes Besætning derpaa — der er nævnt et Antal af 325 Mand. Hvorvidt dette Antal stemmer med Virkeligheden, er man naturligvis ikke i Stand til at vide; officiel Meddelelse foreligger der ikke derom. Men at der foregaar Befæstningsanlæg derude, er ganske klart, og at der skal Mandskab til at besætte disse Befæstninger er ogsaa ganske klart, saa selv om Tallene ikke ere ganske rigtige, saa er Sagen i sig selv ganske sikkert rigtig. Og ligesom alt det øvrige, der er sket, skete